

תאיר ניר

בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א

בס"ד, גליון מס' 47
פרשת ויקרא ה' בניסן תש"ע

מאמר מפי הרב ניר בן ארצי שליט"א
הלכות פסח מנהגים וחומרות   הגעלת כלים
הרב סעדיה דגן המפתח לגילוי האוצר

ברכות
פראש צדיק
מורנו ורבונו
הרב ניר בן ארצי שליט"א
יקבאל המוני
בית ישראל בברכה
בבית הכנסת
"ריונת ישראל"
שבחללים
א"ה ביום רביעי
ש"ר בניסן תש"ע
החל מהשעה 10:00 ועד 18:00
מצווה להקביל
פני הכוכב

הגליון מוקדש לעילוי נשמת
מנחם בית הלחמי ז"ל
בן צפורה תל"ח
הנפטר
הבניסן תשס"ח
התגבר

זמני שבת
בשנת ה'תש"ע

ישראלים	17:14
ת"א	17:30
ב"ש	17:29
חיפה	17:20
ישראלים	18:26
ת"א	18:28
ב"ש	18:28
חיפה	18:27

תאיר ניר
נשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א
טל: 052-597-1591 | פקס: 052-597-1591
052-597-1591 | 052-597-1591
tairnir@gmail.com

הכיל אל... גדולי ישראל
היאל מלך סוקניס - בעל נשר החיים
(שם מלך) (א' כ"ז כסיו)

כבינו נולד בשנת תרל"ב בעיר לרובין שבמלון. בכר בילדותו עברה בו השיאפה לעלות לארץ ישראל ובגיל עשר התנשם חלמו. רבינו השתלב במהירות בחפץ הירושלמי ולמד בשיבת ישי"ח חיים" שפחורבת ר' יהודה חסיד. רבו קה"ר שמואל סלנט שהיה סבו והתחברות שלו היה רבי צבי פסח פנקס. ר' חייאל מיכל עזר לרבה של ירושלים - הרב שמואל סלנט, וכתבת חתונותיו בהלכה, ושמש לפניו בחורא הלה למעשה. כשנולד ר' שמואל סלנט לעת זקנתו, בקש מנכדו לענות תשובות לפונים אליו, ובשנת תרס"ח הציע לו להיות דין בבית דינו אך ר' חייאל מיכל סרב ובמקומו הציע את חבירו ר' צבי פסח פנקס שאחר כך הפך להיות רבה של ירושלים. רבינו התמנה להיות מנהל התלמוד תורה וישיבת "עץ חיים" שבירושלים. הוא הורחב את פעולת הישיבה ופתח סניפים מחוץ לחומות העיר העתיקה וביחוד בשכונת מחנה יהודה - סניף וישן עד היום ומתנהל באותה אורכה. בשל השפעתו של רבינו פינוח יאבי החנוך התורני בארץ ישראל, למרות טרדנותיו עסקני חפץ, כאשר ראה שיש צורך בתקון זמני התפלה ומנהיג השנה, הוריא "לוח דיני ומנהיג השנה" ונאז כמעט כל הלוחות מסתמכים על קביעותיו וזכות הרבים תלויה בו. חיבתו של רבינו לציון ולירושלים היתה בלי גבולות ובשנת תשי"ח כשנקה העיר העתיקה לידו הפרדים, לא יכל היה רבינו להגיע והיה בורח ואומר שפיו שירושלים על משה היא נקודת ירושלים של מעלה, לגיו עם מירושלים של מעלה. בחודש האחרונים כשכשב על ערש דני, היה עושה הכל שלא לאבד את שלילת דעתו כדי שיוכל לעסק בלמוד התורה. את מקום קבורתו במר רבינו בבית הקברות סנהדריה כי משם נהג לראות את אזור הר הבית והעיר העתיקה. וכתו תגן עלינו (על ישראל, אמן)

יוסמן ידו על ראש העולה ונחה לו לפרט עוליו
את המעשיות
לחידה:
יוסמן ידו על ראש העולה ונחה לו לפרט עוליו
08-6610015

הסיפור שלי
מה שיוצא - אני מרוצה
חלק 4 אחרון

מה שקורה תמיד, לא מסתדר למשה. כל דבר שמתרחש, זוכה לקבל "אוף" אחד ארץ ממש. אמן שלו כבר ממש התעורר מהחיה, למרות נקודתו לדבר אתו שהכל לטובה ושאין לשלוח מהו שיש, משה השתלב עליה וענה שהפניה היא לא אלו, אלא מה שקורה מסביבו. משה עזר לקשיש לחצות את ההבשה, האיש אומר למשה "שכל מה שהי עושה" - עושה לטובה". משה לא הבין למה הוא מתפלל ולכן האיש החל לספר לו כיצד הוא בעצמו היה ילד מפקד עד שפרצה המלחמה והם נאלצו לנוע על נפשם. לצערכם, באמצע הדרך העגלה נהרסה והם נאלצים לנטש את רכב הרכוש שלהם על אם הדרך. משה לא מבין מהי הטובה הזו, והאיש מחנך אליו בסבלנות ומציע כי ישמע את סוף המשפט:

האיש הקשיש המשיך: "אבא הציע שפיו שהעגלה נהרסה, עדיף לנו ללכת מהדרך הראשית, לצד שבילים צדדיים בתוך העיר, לכת מושך פחות תשומת לב אלו היו המלים המדויקות של אבי. למרות הקשיש ללכת בדרך לא סלולה, הקשיש בעצמו אחיות נאמרו לאמי בדמקה וכלכו ברכו רב. אני התקשיתי לאבי וכן צעדנו לנו, לא מהר מדי ולא לאט מדי. הדרך לא היתה קלה, עשבים וקוצים שרטטו את הלקלים לנטש, אך עם מבעת נגלה אבנים, אן אבי העניים, שם מבטחו באבנים שבשמים, ועודו אותנו להתקדם ולא לעצר. עלינו להמשיך והקשיש היה בעצמו היה אומר: "משה הקשיש בעינו, הוא נסה לדמוי את המשפחה ומקלט על נפשו, אך המראה היה לו קשה והוא דחק באיש בדמקה. יחסים את ספורו". ינו, מה קרה בסורו? הם נאלצו! משה שלא דאגה. האיש חסד אליו בתגובה והמשיך.

אנחנו התקדמנו בדרךנו, כשנלפת אבא שמו לו להיות בקשת. התכופנו במהירות, אבא נאני וחלנו משל לכוון הדרך הראשית, כאשר למול עינו אנו רואים את חילו אביו, נוצרים איתו כל מי שמבקש לעזוב. רכנו משל ובמהירות לאמי ואחיותי, והמשכנו בנריוות ללכת. במהלך הדרך, היו עוד מחסומים רבים על הדרך הראשית אשר לא אפשרו לאיש לצאת אל הנגב. בסופו של המשפט, כאשר חצינו את הנגב והגענו למקום מבטחים, אבי הקר אחו בי וזורויותיו ולחש: "בני יקרי, כל מה שהי עושה - עושה לטובה, לולא הנקרה העגלה לא היינו נצלים. הכל לטובה! משפט זה חקוק ראשי. והנה", עזר האיש ולסף את ראשו של משה, "אני ולחתי לאבדו, כדי לספר לך את הספור הזה". משה חזק בהכרתו ונאמר: "משה את הלשק האיש שלו מן הספור הבין והרסיו בחיות: "באמת הכל לטובה..."

עולו ואלוהים
מסביב לשלחן השבת
ויקרא

לדלים יקרים, בקרית השבוע שלנו אנו מתחילים לקרא בספר ויקרא, העוסק בקרבנות ובטהרות.

"דבר אל בני ישראל... אדם כי יקריב מכם קרבן לה'..." מהו הקרבן? שמו מלמד אותנו שהוא בא ליצור קרבה בין האדם המקריב - לה'. ישנם קרבנות המובאים כדי לתפוס רחוק שנוצר (קרבנות על חטאים שנגעשו), וישנם קרבנות המובאים כדי להתקרב עוד יותר לה' (קרבנות נדבה). משמו המבטא קרבה אנו למדים שאסור שהקרבן יבוא באופן טמא וילא כנות חלב, כי אז אלו לה' שום כבוד שנקבי את הקרבן, וכדברי הנביא ישעיה: **"למה לי רב זבחים, יאמר ה'!"** כי הקרבן צריך שיבוא מלב שחפץ כל כולו להתקרב לה', וכתב בעל ספר החינוך, שהאדם צריך לדמן את עצמו במקום ההפך שהקרבן למזבח - כאלו הוא מקריב את עצמו לה'. וכך תזיל בקומא (סנהדרין) למדו אותנו ש"הקדוש ברוך הוא יקבא בעי" (ה' רוצה את פנות חלב), ומבאר ה"אבן עזרא" - שבהקרבנות הקרבן נדרש להקריב את רצונו ואת עצמו לפני ה'.

בנינו - שאנו צדו לא יכולים להקריב קרבנות ועד שיקנה בית המקדש במהרה (בנינו), אין לנו מקומם את נבדוית התפלה. אנו מתפללים לה' גם כדויו על חטאיו וגם כחודא, כמו הקרבנות. לכן, מוכן שגם התפלה שלנו צריכה להיות תמיד בבקנה וברכיו, ולהרגיש כאלו אנו עקש מקריבים את נפשנו לפני הקב"ה! בהמשך הפרשה נמצא אותנו התורה דבר חשוב נוסף בקרבנות, והנה כי נאשם לאחת מאלה, והתנהג אשר חטא עליה". מי שחטא ונרץ להקריב קרבן ולקבר על חטאו, נדרש גם להתדות בזמן הקרבה הקרבן ולפרט את משגרו, כדי להראות שהכיר בטעות שנגעשה והתחנך עליה. ואנו למדים מכך, שגם בעברות שפיו אדם לחברו, אם פגענו בחבר - תקון חטא יהיה אם נבין ששענו, ואחר כך גם נרגיש את חמרת הפגיעה שגרמנו ונגשה לתקנה. כך נרבה את האחדות בינו, ונקרב את ביאת משיח צדקנו.

מה רבו מעשיך ה'...
נחמד

פתה ה' בבית הספר מודיעין סימן בשעה טובה את פרשת ויקרא. לקבדו הארץ יאזר כלם לסיר בקציה כדי שיוכלו לראות כמה עניינם את אבירי הפהמות עליהם למדו במעשה הקרבנות.

"שלוש לדלים..." קרא הקצב הנריס איבר חום וגדול "מי יודע מה נח" - "זה הנדס" - עקו כל התלמידים, שכבר הכירו היטב את צורות האבירים מהצוירים בחוברת התלמוד. "נכון מאוד", אמר הקצב "בואו נאספר לכם משל על הקצב, שהוא אחד מהאבירים החשובים בגופנו.

הקצב הוא בעצם בית חרשת קטן שמנצר חמרים שונים ללא התור. הוא גם מאגר של חמרי מזון. לאחר שאנו אוכלים הקצב אורג בתוכו חלק מחמרי המזון, כמו המזון שיש לכם בבית ובעת הצורך הוא משחרר את חמרי המזון אל חביו הגוף. הקצב גם מוצא חמרי הקצרה **"נולד מיתה"** שער זה בעובל שפנים, וכך מועד לתהליך העכול. תפקיד נוסף וחשוב של הקצב הוא פירוקם והרסותם של חמרי פסל' רעילים שמצאצאים בגוף, וסילוקם החוצה.

ויקרא קורה כאשר הקצב לא פועל! - שאל אחד התלמידים. "כאשר הקצב חולה חס ושלוס העור נלוו העין הורכים צהבהב. זה קורה בגלל שחלק לא מצליח להורג מן הגוף חמר שנמצא בדמנו הנקרא **"בילירובין"**, ואז במקום לצאת מן הגוף הבילירובין שוקע ברקמות וצובע אותו. סימן זה נקרא **"צהבהב"**.

חידושי לשון
היד נכשלה
בתחרות ריצה
לחם ללא קמח
לרס חתאים, חולס נחם וקחא,
תכנא לשאת חתון ופולת
לשאר בירקין הסחא.

ספרות אחרונה
הרב ישראל עזריה
הרב של חיימוביץ
ידו נאור
התורה בפרט

נקודת אור - הרב אמיר בן דוד שליט"א

הרי רמת שלמה לא חדשה ובניה ברובע היהודי יש כל הזמן!

הכל מכון מלמעלה!

נראה כי צריכים אנו להבין כי אלו מהלכים ישירים של הקב"ה. בין אם היתה כאן טעות ובין אם לא היתה - הקב"ה מגלגל את המשבר הזה עם אמריקה ואת הלחץ והאומים של הערבים, במקביל, לכיוון הר הבית. הרי כל מה שעושה ד' - הכול לטובה! נראה כי גם עשיו וגם ישמעאל מבינים שיעקב - ישראל הולכים לקראת הגאולה השלמה ועל כן הם מנסים להפריע בכל דרך. לכן לחצים נעשים שהיו בעבר ב'רמזים', היום נעשים בריש גלי מעל גלי התקשורת. ומהו התזמון של כל זה? ערב ראש חודש ניסן תש"ע.

אנו צריכים להבין שאנחנו נמצאים בגאולה! כדאי שנובן מתוך הסימנים שהקב"ה נתן לנו. חלל שנקדים להבין, ככל שיקדימו היהודים שבח"ל לעלות ארצה ואנו כן בארץ נתאחד ונשוב בתשובה שלמה ואמיתית, כן יטב לנו. שלא נזלזל בכך. הקב"ה מדבר איתנו דרך המציאות!

נקום ונלך על פי דברי ישעיה הנביא (בהפסרת השבת פרק מד, כא): "זכר אלה יעקב וישראל כי עבדי אתה יצרתיו עבד יי אתה ישראל לא תשנוי", עבדים אנו לקב"ה ולא לאמריקה! "מחיתי" כעב שפניין וכעון חטאתיך שובה אלי כי גאלתיך" - כל הבריאה, השמים והארץ ורעידים ומתרגשים לקראת גאולת עם ישראל, כל שעה כי עשה ד' הרינו תחתיות ארץ פצחו הרים רנה יער וכל עץ בו כי גאל ד' יעקב וישראל יתפאר".

נראה כי גם עשיו וגם ישמעאל מבינים שיעקב - ישראל הולכים לקראת הגאולה השלמה ועל כן הם מנסים להפריע בכל דרך. לכן לחצים נעשים שהיו בעבר ב'רמזים', היום נעשים בריש גלי מעל גלי התקשורת. ומהו התזמון של כל זה? ערב ראש חודש ניסן תש"ע.

"...מוכן אני להבטיחך, שברשותך לא תימצא פרושה לקנות ככר לחם. אם רצונך בכך, מוכן אני להגביה אותך למעלה מן הקרקע ומשם תראה כי על כך לא כדאי להיאנוח כלל..."
(הקב"ה רבו חנוך מנחם מנחם מנחם מנחם)

המפתח לגילוי האוצר

בארבע הכתבות הקודמות הצגנו, שבכל אדם קיים **אוצר** אלוקי ייחודי המבטא את ערכו העצמי המהותי, ונדרש הוא לחפשו בתוכו את מחוצה לו. כפי שברגעיו הקטן כבר קיים החץ השלם, כך בילד הקטן, מלידתו, טמון ייחודו השלם. 'בקוטן נמצא כל הגדול'. תפקיד האדם להוציא אל הפועל את 'הגדול' האמיתי שבו ובכל פרט במציאות, בכך הוא למעשה מגלה את כבודו של מלך העולם.

בכתבה על 'שקופית הלב' תארנו, כיצד כל המשתתף במציאות חיינו תלוי בשלמות הציור של 'אוצר-היש' שאנחנו מציירים בלבנו. אם נחסיר ציור את העיניים למשל, אזי המשמעות היא שאנו לא מצליחים לראות את האוצר שבתוכנו. ממילא לא נוכל להתמודד על פי ייחודנו אלא נהיה תלויים בראייתם של האנשים סביבנו, ובהשוואה חברתית מתמדת. לכן, נדרש תיקון שורש, לפקוח את העיניים הפנימיות שבציור הלב, כדי לראות את 'אוצר-היש' הטמון בנו.

כך גם **יד קטנה**, המסמלת קושי או מצוקה בחיינו, אם ננסה בה את עינינו הרי נסתר אף את 'השמיש' - את הייחוד המלא שבנו. ממילא, אנו באים לסתור את העולם ולחיות במרירות והאשמה. מכאן מובן, **שהשינוי חייב להתחיל מבפנים**, בעבודת הלב שלנו. עלינו להרחיב את הלב - לנקות את 'חלונות הלב' שלנו. כדי לאפשר לנו לראות את האור הייחודי - האלוקי שבנו, ומתוך כך להתמודד בגבורה רבה. מהו המפתח שיש בייכולתו לפקוח עיניים כדי לראות את 'אוצר-היש' שבנו, ומתוך כך לבוא להתמודד מתוך האור שבנו ולא מתוך 'החושך' שבתוכו?

התורה מספרת לנו על הגר וישמעאל שתעו במדבר, ללא מים, ונקלעו למציאות של חיים מוות. והנה מלאך ד' מתגלה להגר ומואווה עליה לשאת את הניער את השליכה מתחת אחד השיחים. ואז: **"ופקח ד' את עיניה ותראה**

באר מים". נשאלת השאלה: האם הבאר הייתה קיימת במציאות או שנבראה לשעתה? "אמר רבי בנימין: כל העולם כולו בחזקת סומין עד שהקב"ה פקח את העין שנאמר: "ופקח ד' את עיניה ותראה באר מים".

משמע שהבאר הייתה קיימת והגר לא ראתה אותה, ועתה נפקחו עיניה לראותה. הכיזב היא לא ראתה אותה? הרי בכדי הו' תלויים חיי בנה וחיה?!

הסיבה היא שהגר איבדה את אמונה, היא התייאשה, הייאוש שעטף אותה כיסה את עיני נפשה מלראות את המים החיים

אשר הם מצויים בקרבתה. המדרש מלמדנו שלא האמינה גם אחרי שראתה את הבאר, היא פחדה שהבאר תעלם, לכן היא התעקבה ומילאה את כל החמת מים, למרות שבכך היא סיכנה את בנה העומד למות.

רבי בנימין מלמדנו שכל העולם כלו כהגר, בחזקת סומין. שעניניהם לא רואות את הזדמנויות החיים הניצבות לפניהם מבוראם. משום שלא מאמינים בלב ונפש שבאר המים החיים, הנדרשת להם קיימת בהם ובכל מציאות מציאות חיים, כשי מבוראם.

אנו למדים מכך, **שהמפתח לגילוי האוצר הוא**

אביה מאמינים באמונה | טל. 02-6567787 | Email:avia@dolev.org

לאור ההלכה - מנחם מן הראש"צ הרה"ג מרדכי אליהו שליט"א

מנהגים וחומרות בפסח

הארי"ז ז"ל לא היה מזלזל בשום חומרה שנהגו בה ישראל בעניין חמץ או חשש חמץ בפסח. אמנם כל הרוצה לשנות מנהג לפעמים צריך "התרת נדרים" ולפעמים אין צורך ולפעמים לא תועיל התרת נדרים. על כן, תמיד יש לעשות שאלת חכם.

האשכנזים לא נהגו לאכול בפסח קטניות וירקות או יבשות, אמנם בירושלים נהגו האשכנזים לאכול קטניות וירקות. מעיקר הדין לא קיבלו עליהם הספרדים איסור קטניות בפסח, אך יש שהחמירו בהם שלא לאכלל כלל ויש אחרים שהנהגו לא לאכול קטניות יבשות, אך טריות הם אוכלים. ויש שנהגו איסור בכל הקטניות והתירו אורז ועוד מנהגים שונים. וכל אחד ינהג בעניין זה כמנהג אבותיו והרוצה לשנות מנהג - ישאל שאלת חכם.

וכן הנהגים מקטניות בפסח אין להם להחמיר בתרופות העשויות בתערובות קטניות. וכן הנהגו איסור בקטניות יכול לאכול גם אצל מי שנהג בהם היתר אף שנתבשל המאכל בכליו, כיוון שהכלים לא נאסרים ובלבד שלא יאכל קטניות ממש. (שו"ע תג סע' א, כה"ח שם סק כז) הרוצה להחמיר על עצמו שלא לאכול מצת מכונה בפסח, יקפיד לומר "בלי נדר" ומכל מקום אין לו חבירו האוכל מנהג נאסרים עליו ואל ירבה מחלוקות בישראל.

מצה עשירה שנאפית מקמח כשר לפסח שנילוש עם מי פירות או ביצים וכד', אף שהספרדים נהגו בה היתר, כיום נהגו שלא לאוכלה. כיוון שקשה מאוד להשיגה שאף טיפת מים לא תבוא לעיסה ובפרט בעוגות שנעשו במפעלי תעשייה. (שם פד, יג-יד) כמו כן, כיום שמכנים בעוגות חומר משמר וחומרים שמפרישים מים, אין לעגות התעשייתיות דין מצה עשירה שאינה מחמיצה ואסורים באכילה (פקודת אלעזר תסב, א)

הגעלות כלים

יש ארבע דרכים לבליעת חמץ: על ידי אש בלי מים, ועל ידי ביטול. על ידי שהיה ארוכה של החמץ בכלי שיש בו חומץ או דבר חריף. כיוון שכך,

הנעלבים ואינם עולבים

אחד הדברים המכשילים ביותר את האדם בעולם הזה הוא הפגיעות. ומדוע? כי הפגיעות גורמת לאדם, בזמן שנפגע, לעבור על כל עשרת הדברות בלי לשים לב. כאשר אדם פגוע בנפשו, הוא רוצה להראות שהוא הכי חזק וגיבור בעולם. גם אם ידע שזה יעלה לו בחיים, בממון או בכל דבר אחר, הוא ילחם להוכיח שהוא גיבור, צדיק ולא אשם, למרות שיועד הוא שאינו צודק! זה קורה כיוון שכשאדם נפגע, נכנס בו מלאך רע ששולט בליבו ובגופו. ליבו נאטם וקליפה קשה עוטפת אותו. במצב זה האדם מתנתק מהרוח ומגשמה ומגשימי

ומגשימי חורב עליו ומגשימי חורב עליו מו' כ ש ה א ד מ' פגוע, בין רגע הוא נעשה עצוב ומדוכא, פניו נזופות וחיוורות כאילו הוא עומד לעזוב את העולם. צריך להבין שאין ואקום באדם, או שהטוב שולט בו או שהרע. ברגע שאדם נפגע ומתלבש עליו המלאך הרע, הוא שולט בו מכך רגל ועד ראש. אדם זה יכול להשתולל, לדבר דיבורים קשים כיוון שהגאווה שבו מעוררת רגש של נקמה ושנאה והוא רוצה לפגוע באדם שפגע בו ולבייש אותו חזרה. וטרתו לסכסך אותו עם אנשים אחרים ועם עבודתו. לסכסך אותו עם בני ביתו ולגלות לכל העולם סודותיו ומה עשה כל ימיו. בדרך כלל ייקח לפגוע כמה ימים עד שיאז מזה. כיוון שהמלאך הג"ל מצא לו משכן טוב להשחות בו, זהו מה שאמרו חז"ל "כל המלבין פני חברו ברבים כאלו שופך דמים" (בבא מציעא נח) ואין לו חלק לעולם הבא. דברי חז"ל קשים כי אדם הנושא שבועה להבליט פניו ופגועו בו, נכון. הוא יתגונן עד צאת נשמתו, ואם לא - קשה יהיה לו להוכיח

"צדיק כתמר יפרח" - מדברי מורנו ורבנו הרב ניר בן ארצי שליט"א

זאת. אדם שהולבנו פניו - יכול למות באותו רגע. כל זאת נוגע רק ליהודים, כיוון שרק יהודים הם ביישנים ורחמנים, ומתביישים מעבירות שעשו.

לא להיפגעו

מחלה זו של פגיעות עוצרת את האדם מלהצליח בחיים. היא פוגעת בפרנסתו ובאהבה ובאחדות עם אשתו. כבודו העצמי נרמס ונמנעת ממנו הצלחה בכל דבר. קשה למצוא אנשים הנפגעים ושותקים. לא לחינום אמרו חז"ל **"הנעלבים ואינם עולבין שומעין חרתן ואינן משיבין עושין מאהבה ושומחין ביסורין עליהם הכתוב אומר: ואוהביו כצאת השמש בבורתו"** (שופטים ה') (יומא כג). צריך לזכור, כי לפני כל מעשה לא טוב של יהודי, הוא מקבל "אזהרה" מהקב"ה, דרך הגשמה: "יהודי יקר: אתה הולך כחטוא!". כך לאדם יש בחירה אם לעשות עבירה או לא. אין עבירה שיהודי עושה שלא קיבל על כך אזהרה מרבונו של עולם. על כן, אשרי האיש הכובש את יצרו, עוצר בעצמו ולא מלכין פני חברו. מי שאינו נפגע מחברו, מתחסן ומתחזק, נהיה גיבור בשמים - בן של הקב"ה, ובארץ - גבורתו הורסת את התוכניות של הט"א! אם מצליח האדם להתגבר על הפגיעות, הוא מקבל כוחות להלחם, מתחסן וכך יש לו הצלחה בכור. במשך היום, האדם עלול להיפגע אינספור פעמים. כשאנשים מרגישים שהוא נפגע, הם עושים מכך בדיחה. אך צריך לדעת כי מדובר לא מוציא מפיו משפט בטעות. אין אדם מדרב אל מהרהורי לבו. האם הפוגע צודק בדבריו? איננו יודעים. הפוגע מחייך ושמח משנינותו, אך הנזק נעשה, הוא לא יאמין שזו רק בדיחה כיוון שהפוגע התכוון לעקוץ אותו, להשפיל ולהנמיך אותו, גם אם בדרך של ליצנות - הוא כבר נפגע.

כיצד להעיר ללא פגיעה?

הדרך הנכונה להוכיח בלי לפגוע היא, לבוא אל החבר **בסתר ובשקט** ולומר לו: "אדוני, אני מבקש לומר לך משהו ברבים ליי". לבקש ממנו מחילה שאיננו מתכוונים לפגוע בו כבר נפגע.

למענוניים בפגיש עם **רבי ניר בן ארצי שליט"א** להתייעצות וזכרה ניתן להתקשר לטל 599-599-1 בין השעות 10:00 ל-15:00 בימים א'-ה'

מחלוקת פסח

הכלל שנתנו חז"ל בהכשרת הכלים הוא "כבולעו כן פולטו" ובדרך שהכלי בלע את החמץ כך פולט את החמץ שבו. אמנם נחלקו השולחן ערוך והרמ"א בה, שלדעת השו"ע שימוש הכלי המחייב הגעלה אינו אלא לפי "יוב תשמיש" אך לדעת הרמ"א הכשרתו לפי השימוש החם ביותר שעשו בו אם היא דב באופן דף פעמי, ומודה הרמ"א בשעת הדחק לשו"ע שהולכים לפי רוב תשמישו. והשו"ע מודה לרמ"א שבתוך עשרים וארבע שעות שלפני ההכשרה מתחשבים אף שימושו דף פעמי אם היה חם יותר. (תחם פ"ה) כלים שאי אפשר לנקותם היטב, כגון נפה, שקי קמח וכד' - לא מועילה להם הגעלה. (רמ"א תנ"א סע' יח) **סכומם** הכשרתם בהגעלה ואפשר לשפוך עליהם מים רותחים מתוך מיחם שרתתו בו המים. ונהגו שלא להכשיר סכומם שיש להם קת עץ וכד'. (שו"ע תנ"א סע' א, כה"ח שם ס"ק יז) ואם השתמשו בסכומם לטבול או לחיתוך דבר חם מאוד, צריכים הגעלה בכלי ראשון או מספיק עירוי מכלי ראשון.

סכין צליה ושיפודים או רשת צליה צריכים ליבון, וכן הדין למגשי התנורים ותבניות האפיה. אך מכיוון שיתקלקלו בליבון, אין להכשירם. וכן הדין בסירי טפולן שפעמים מגבשים בהם ללא נזילים ויתקלקלו בליבון.

סירי זכוכית אין להם הכשרה שכן לא התירו בזכוכית שלנו שמוסיפים לה חומרים שונים בעת יצירתה. וכן נוהגים להחמיר שלא להכשיר כוסות זכוכית שהשתמשו בהם לחמית. (בא"ח צו אות י"ד). אם השתמשו בכלי הזכוכית רק לשתייה קרה רגילה, די להם שטיפה ומירוק.

ואם השתמשו בהם לשתייה חריפה חריפה פתם אותם במים קרים ג' ימים מעת לעת (כשכל 24 שעות מחליפים את המים) או שופכים עליהם מים רותחים מכלי ראשון. (שו"ע תנא סע' כ, כה"ח שם ס"ק רצג)

כור לאסר ניקוי הטיב ויבוש, יערה עליו מים רותחים ואף עשוי חרס, כיוון שבד"כ בולע עיסתו בלתי להכשירו. והמחמירים לכסותו במכסה פלסטיק תבוא להיתר הברכה. וכן הדין בהכשרת השיש. אמנם יש מלאכותי אין לו הכשר וצריך לכסותו אחר ניקויו ועירוי רותחין שבו.

תנור אפיה אין להכשירו אלא בשעת הדחק ואז ישאל שאלת חכם ומכל מקום צריך לנקותו מהחמץ. וכן הדין במיקרוגל שלכתחילה אין להכשירו ובשעת הדחק יש לבצע ארבע פעולות: א. ניקה הטיב ב. יתנון 24 שעות ללא שימוש ג. ירתיח בתוכו צלוחית מים עד שיתאדו מתוכה כל המים ד. במשך כל הפסח יש לחמם בו רק מוצרים כשהם בכלים סגורים.

נערך בידי הרב טל חיימוביץ